

Plângerile lui Ieremia - Comentarii W. McDonald

I. GROAZNICA PUSTIIRE A IERUSALIMULUI

Vedem aici completa nimicire a Ierusalimului. Versetele 1-11 sunt comentariul unui spectator. Cetatea ce era odinioară plină de oameni este acum o văduvă întristată; prințesa a devenit o sclavă, uitată și părăsită de idoli ei, trădată de aliații ei (v. 1, 2). Oamenii s-au dus în captivitate din pricina păcatului lor. Nu mai vin pelerinii să se închine în Sion (v. 3-9). Prețioasele vase ale sanctuarului au fost duse de cuceritori în Babilon (v. 10) iar oamenii suferă de foame (v. 11).

A. Strigătul

Pasajul acesta descrie durerea fără egal a Ierusalimului. Versetul 12 a devenit „o expresie clasică a întristării”, reamintindu-ne de momentul în care Domnul nostru a plâns și El pentru această cetate și pentru faptul că locuitorii săi îndărătnici L-au respins. Limbajul acestor versete corespunde de asemenea cu condiția lui Cristos pe cruce, înconjurat de soldații nemiloși, de liderii religioși ai națiunii și de mulțimea de oameni - toți urmărind suferințele Sale ca pe un spectacol public.

Evreii recunosc că Domnul (v. 15) este Cel care a adus această nenorocire peste ei și deși Sionul cere îndurare cu mâinile întinse, nu se găsește nimeni care s-o mângâie; ea a devenit un lucru necurat (v. 17).

B. Mărturisirea

În mărturisirea lor, evreii recunosc că Domnul a dat dovadă de neprihănire când i-a trimis în captivitate și că ei s-au răsculat împotriva poruncii Sale, precum și faptul că ibovnicii ei păgâni - adică națiunile - au înșelat-o.

C. Rugăciunea

Iudeea se roagă ca Dumnezeu să-i pedepsească pe dușmanii ei, ce s-au bucurat de suferința sa, recunoscând în același timp, printre suspine, fărâdelegile sale.

A. Efectele mâniei lui Dumnezeu (2:1-13)

Versetele arată ce i-a făcut Dumnezeu lui Iuda - cum i-a distrus templul (așternutul picioarelor) (v. 1), cum i-a înghițit cetățile (v. 2), cum a refuzat să-l rețină pe dușman, purtându-se de parcă El însuși ar fi fost vrăjmașul lui Iuda (v. 3-5), tratând templul ca pe o simplă grădină, cauzând încetarea sistemul jertfelor și înlăturarea atât a regelui, cât și a preotului (v. 6, 7).

El a ruinat cetatea, dregătorii ei fiind acum în exil iar profeții nemaibeneficiind de nici un mesaj din partea Domnului, în contextul în care bătrânii plâng iar fecioarele stau cu capul acoperit de rușine (v. 8-10). Copiii cad răpuși de foame (v. 11, 12). Calamitatea ce s-a abătut peste oameni este mai mare decât și-a putut imagina profetul, negăsind mângâiere pentru ea (v. 13). „Fiica fecioară a Sionului” este starea în care ar fi trebuit să fie oamenii - cu totul altceva decât ceea ce sunt în realitate.

Profeții lui Iuda avuseseră vedenii false și înșelătoare. În loc să demaște fărâdelegea poporului, ei au născocit tot felul de profeții false și cumplite aiureli.

C. Ridiculizarea spectatorilor

Vecinii lui Iuda jubilează în fața prăbușirii Ierusalimului, bătând din palme, șuierând printre dinți și zicând cu satisfacție sadică: Aceasta e ziua pe care am așteptat-o; am găsit-o, am văzut-o!

Domnul și-a împlinit cuvântul. Și-a doborât propriul Său popor, înălțând puterea („cornul” în original) vrăjmașilor lui Iuda.

E. Chemarea la pocăință

Părinții sunt îndemnați să plângă înaintea Domnului fără încetare pentru tinerii lor copii care leșină de foame pe la colțurile ulițelor.

F. Rugăciunea pentru îndurarea lui Dumnezeu

Femeile își mănâncă proprii lor copii din pricina foametei. Străzile sunt pline de cei uciși din pricina faptului că Dumnezeu i-a invitat pe babilonieni să vină la ospăț.

A. Judecățile lui Dumnezeu

Alternând între persoana întâi singular și persoana întâi plural, profetul face o paralelă între propriile sale experiențe și cele ale concetățenilor săi. Mânia lui Dumnezeu este descrisă sub forma întunerului, a loviturilor neîncetate ale mâinii Sale (v. 1-3); ei sunt înfățișați ca niște oameni îmbătrâniți înainte de vreme, oase frânte, morți aflați încă în viață (v. 4-6); ca unii ce sunt sortiți unei temnițe din care nu pot să scape, ca unii cărora nu li se răspunde la rugăciune (v. 7-9); ca niște animale hăituite, în care să se tragă cu săgeata (v. 10-12); ca niște răni adânci, ca unii vrednici de dispreț, ce se hrănesc cu amărăciunea (v. 13-15); ca niște dinți zdrobiți, ca cenușa (v. 16); ca unii ce și-au pierdut memoria, pacea și prosperitatea, precum și ca unii ce au pierdut orice nădejde de ajutor divin (v. 17,18).

B. Îndurările Domnului

Rugându-se ca Dumnezeu să-Şi aducă aminte de soarta lui amară, profund deprimat din cauza nenorocirii sale (v. 19, 20), profetul reuşeşte să-şi ia ochii de la sine şi să privească, în schimb, spre Domnul. Nădejdea reînvie când profetul îşi aduce aminte că bunătăţile şi îndurărilor Domnului se reînnoiesc în fiecare dimineaţă (v. 21-24) iar credinţioşia Lui este mare (v. 21-24). El enumera învăţămintele pe care şi le-a însușit în şcoala suferinţei: este bine să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului, izbăvirea Sa; este bine să le supui jugului Său încă din tinereţe (v. 25-27); să accepţi disciplina pe care ţi-o aplică Domnul şi loviturile şi insultele cu care te împoaşcă lumea fără să răspunzi cu aceeaşi monedă (v. 28-30); repudierea lor de către Dumnezeu nu este finală, după cum nu este lipsită de teame; bunătăţile Sale şi îndurărilor Sale nu vor lipsi niciodată (v. 31-33); Domnul nu aprobă asupra, nedreptatea sau refuzarea drepturilor (v. 34-36); El este suveran, cuvântul Său predomină, toate lucrurile slujesc voii Sale; a te plânge pentru faptul că El pedepseşte păcatul este lipsit de sens (v. 37-39).

C. Chemarea la reînnoire spirituală

Calea binecuvântării se găseşte în cercetarea de sine şi întoarcerea la Domnul. Păcatul nemărturisit rămâne neiertat.

D. Durerea resimţită de Ieremia pentru Ierusalim

Asistăm în acest punct la o revenire la tema suferinţelor lui Ieremia şi ale poporului. Dumnezeu îi urmărise şi-i ucisese fără milă, Se izolase de rugăciunile lor şi-i făcuse de ocară în faţa întregii lumi (v. 43-45). Toţi duşmanii lor şi-au bătut joc, în timp ce poporul lui Dumnezeu a avut pane de frică, pericole şi nimicire. Pustiirea poporului său l-a făcut pe profet să plângă fără încetare (v. 46-51).

E. Rugăciunea profetului ca să fie izbăvit de vrăjmaşii lui

Hăituit ca o pasăre, lovit cu pietre şi aruncat într-o groapă, profetul a crezut că a sosit sfârşitul (v. 52-54). El s-a rugat fierbinte din adâncuri iar Dumnezeu i-a răspuns, spunându-i să nu se teamă (v. 55-57). Acum el îl roagă pe Domnul să vadă cum a fost el maltratat - răzbunarea, stratagemile, ocările, insultele, bârfa şi batjocurile la care a fost supus - şi să judece cauza lui. Neprihănirea cere pedepsirea, blestemarea, urmărirea şi nimicirea duşmanilor (v. 58-66). „O inimă acoperită cu un văl” (v. 65), ca în textul de la 2Corinteni 3:15 unde se spune: „Când se citeşte Moise. un văl le acoperă [evreilor] inima,” nu se referă probabil la „împietrire, ci la legarea inimii, care aruncă în pierzare.”

V. CONTRAST ÎNTRE TRECUTUL ŞI PREZENTUL ISRAELULUI

Profetul compară gloria de odinioară cu starea jalnică a Ierusalimului din acele zile. Templul este distrus, mamele îşi părăsesc copiii (v. 3, 4), oamenii mor de foame (v. 5), pedeapsa se prelungeşte (v. 6), prinţii nu se mai recunosc pe străzi (v. 7, 8), canibalismul predomină chiar între femeile milostive (v. 10) iar cetatea ce fusese considerată cândva de necucerit acum a căzut (v. 12). Toate acestea au fost cauzate de păcatele profeţilor ei... preoţilor şi poporului (v. 13-16). În zadar au aşteptat ajutor de la Egipt (v. 17). Babilonienii i-au împresurat dintr-odată (v. 18, 19) iar Regele Zede-chia, unsul Domnului, a fost prins (v. 20).

VI. PERSPECTIVA VIITORULUI -EDOMUL VA FI DISTRUS IAR IUDA VA FI RESTAURATĂ

Fiica Edomului s-a bucurat de căderea Ierusalimului, dar ea va fi pedepsită aspru iar păcatele ei se vor da în vileag. Sionul va fi răscumpărat.

VII. RĂMĂŞIŢA APELEAZĂ LA ÎNDURAREA LUI DUMNEZEU, RUGÂNDU-L SĂ ADUCĂ REFACERE

În aceste versete oamenii deplâng condiţiile groaznice care s-au abătut asupra lor - costul ridicat al existenţei (v. 4); munca forţată (v. 5); asupra (v. 8); foametea şi pericolele (v. 9, 10); atrocităţile comise împotriva fecioarelor, prinţilor şi bătrânilor (v. 11, 12); greutăţile cu care sunt confrunţaţi tinerii, băieţii şi bătrânii (v. 13, 14).

Din pricina tuturor acestor orori, bucuria lui Iuda a încetat, dansul s-a transformat în jale, cununa a căzut de pe capul ei iar Muntele Sion zace pustiu. Motivul pentru toate acestea este mărturisit: „Vai de noi, căci am păcătuit!”

În fine oamenii îl roagă pe Domnul să-i readucă la El însuşi, pentru ca să poată fi restauraţi şi reînnoiţi. Este interesant că în multe manuscrise ebraice versetul 21 se repetă după versetul 22, după câte se pare pentru ca astfel cartea să se încheie pe o notă de speranţă, iar nu de întristare. (O repetare similară pentru lecturi mai adecvate din sinagogă se întâlneşte la sfârşitul cărţilor Ecclesiastul, Isaia şi Maleahi) De fapt, cum remarcă Keil, o înţelegere corectă a versetului 22 face inutilă această repetare:

Această concluzie este în deplină concordanţă cu tonul întregii cărţi Plângeri, în care plângerea şi rugămintea trebuie să continue până la capăt - dar nu fără un element de speranţă, deşi acesta nu se ridică la nivelul biruinţei înaripate, ci, cum se exprimă Gerlach, „abia pâlpâie de departe, ca luceafărul de dimineaţă printre nori, care nu risipeşte el însuşi umbrele nopţii, deşi vesteşte apropierea soarelui ce stă să răsară şi faptul că acestuia îi va aparţine biruinţa.

clickbible.org